

Ο Βασιλείου πίστευε ότι οι Δυτικοί, και ειδικότερα οι Αμερικανοί, είναι αυτοί που μπορούν να πιέσουν τους Τούρκους να φανούν πιο διαλλακτικοί και φρόντιζε να έχει συνεχώς ανοιχτούς διαύλους επικοινωνίας με την Ουάσινγκτον και το Λονδίνο. Η τακτική του αυτή δεν επέφερε έντονες αντιδράσεις από το ΑΚΕΛ μιας και σε διεθνές επίπεδο εκείνη την περίοδο οι σχέσεις των Αμερικανών με τους Σοβιετικούς άρχισαν να ομαλοποιούνται. Ο Κύπριος πρόεδρος δεν έχανε ευκαιρία τόσο στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό, να δηλώνει συνεχώς ότι είναι έτοιμος για λύση, ενώ την ίδια στιγμή προσπαθούσε να κινείται στη γραμμή που είχε προταθεί από τα Ηνωμένα Έθνη. Ορθώς θα έλεγε κανείς ότι η προσέγγιση του για λύση του Κυπριακού ήταν πολύ κοντά σε αυτή του Κωνσταντίνου Καραμανλή αφού έδιδε ιδιαίτερη βαρύτητα στο εδαφικό και λιγότερη στο συνταγματικό. Όπως υποστηρίζει ο Μιλτιάδης Χριστοδούλου, με την εκλογή Βασιλείου «ιδιαιτέρη σημασία και προτεραιότητα οι ελληνικές προτάσεις έδιναν στην εδαφική πτυχή και υπογράμμιζαν ότι όσο μεγαλύτερος αριθμός ελληνοκυπρίων προσφύγων επανεγκαθίστατο στις εστίες του κάτω από ελληνοκυπριακή διοίκηση, τόσο μικρότερη θα ήταν η έκταση των πρακτικών δυσκολιών, που έπρεπε να υπερπηδηθούν ως αποτέλεσμα της επανεγκατάστασης στην τουρκοκυπριακή περιφέρεια»¹³².

Η ανάλυση που προηγήθηκε καταδεικνύει ότι ο Βασιλείου ήταν πιο προσαρμοσμένος στο διεθνές επίπεδο και βάσει αυτού καθόριζε εν πολλοίς και την τακτική της Κυπριακής Δημοκρατίας όσον αφορά τον εξωτερικό της προσανατολισμό. Όπως υποστήριξε πρόσφατα «Όλοι μας επιθυμούμε να ενταχθούμε στην Ένωση και η επιθυμία αυτή κυριαρχεί όχι μόνο ανάμεσα

¹³² Βλ. Μιλτιάδης Χριστοδούλου, σ. 316.

στους Ελληνοκυπρίους αλλά και στους Τουρκοκυπρίους. Γιατί η Ευρώπη; Γιατί αυτή η ομοφωνία στη φιλοδοξία μας να γίνουμε μέλος της τεράστιας αυτής Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία σε κάποια στιγμή στο μέλλον θα φθάσει να έχει πληθυσμό πεντακόσια περίπου εκατομμύρια ανθρώπους; Η απάντηση είναι απλή. Προσδοκούμε και επιθυμούμε την ειρήνη, τη σταθερότητα και το σίγουρο μέλλον των μελλοντικών γενεών. Μια μικρή χώρα, όπως η Κύπρος, σε καμιά περίπτωση δεν αναμένει να καταστεί μια δύναμη, που να μπορεί να διαμορφώνει το δικό της περιβάλλον. Αντίθετα η τραγική ιστορία της Κύπρου κατά τον 20^ο αιώνα αποτελεί την καλύτερη απόδειξη ότι άλλες εξωτερικές δυνάμεις διαμορφώνουν το μέλλον και την ανάπτυξη της. Ως εκ τούτου είναι φυσικό, να επιθυμούμε να ανήκουμε στη μεγάλη αυτή οικογένεια των ευρωπαϊκών εθνών, όπου όλες οι εθνότητες, μικρές ή μεγάλες είναι ίσες, και όπου κυριαρχεί το δίκαιο του νόμου και προστατεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα»¹³³.

Ο Βασιλείου λοιπόν ήταν κατά τη γνώμη του γραφόντα περισσότερο προσαρμοσμένος στο διεθνές επίπεδο αν και πρέπει να αναφερθεί ότι οι διεθνείς συγκυρίες (1988-9 περίοδος ύφεσης, 1990-3 μεταψυχροπολεμική περίοδος) ήταν και από μόνες τους πιο ευνοϊκές για κάτι τέτοιο την εποχή της διακυβέρνησης του. Πίστευε και διακήρυττε πριν ακόμα εκλεγεί ότι υπήρχε ανάγκη άμεσης κινητοποίησης των παραγόντων εκείνων που μπορούσαν με την επιρροή τους να βοηθήσουν τις προσπάθειες εξεύρεσης λύσης του Κυπριακού. «Ανάμεσα σ' αυτούς, στο διεθνές επίπεδο, εκτός από τα Ηνωμένα Έθνη, έβαζε στη πρώτη γραμμή τις Μεγάλες Δυνάμεις, με προτεραιότητα και σαφές προβάδισμα και ρυθμιστικό ρόλο τις ΗΠΑ μαζί με τη

¹³³ Βλ. Γιώργος Βασιλείου, «Το όραμα μιας μικρής υπονήφιας χώρας,» *Φιλελεύθερος*, Λευκωσία, 8 Απριλίου 2001, σ. 8.